

Προς:

Τον κ. Ανακριτή Ναυπλίου

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Δήμητρας, συζύγου Γεωργίου Μπάρλα, το γένος Πέτρου και Παναγιώτας Σαβούρδου, συνταξιούχου ΙΚΑ, κατοίκου Μελιγού – Κυνουρίας, Αρκαδίας.

Αρνούμαι την κατηγορία που μου αποδίδεται περί απλής συνέργειας στην ανθρωποκτονία εκ προθέσεως που τέλεσε ο σύζυγός μου σε βάρος του υιού μας Ιωάννη. **ΟΥΔΕΜΙΑ** συμμετοχή καθ' οιονδήποτε τρόπο είχα, είτε εις τη σχεδίαση, είτε εις την εκτέλεση της πράξεως του συζύγου μου, την οποία καταδικάζω ως μητέρα.

Δεν υπάρχει κανένα απολύτως αποδεικτικό στοιχείο σε βάρος μου ούτε κάποιο στοιχείο του προτέρου εντίμου βίου μου που να δικαιολογεί την απόδοση μιας τόσο σοβαρής κατηγορίας, συνισταμένης ουσιαστικώς ότι δήθεν εγώ συνήνεσα στη δολοφονία του γιού μου από το σύζυγό μου και πατέρα του.

Κατέστην κατηγορουμένη μόνο και μόνο εξαιτίας της αυθαίρετης και έωλης κρίσης των δύο μαρτύρων αστυνομικών του Τμήματος Ασφαλείας Τριπόλεως (Παναγιώτη Μπίνου και Αθανασίου Μπόρα), ότι δήθεν κατά την προανάκριση δεν ήμουν στενοχωρημένη για το θάνατο του γιού μου, αλλά απαθής, σκληρή και μη συνεργάσιμη, ενώ η πραγματικότητα είναι ότι ήμουν και είμαι εντελώς σοκαρισμένη, σε άθλια ψυχολογική κατάσταση και βαρύ πένθος, αδυνατώντας αντικειμενικά να προσφέρω οτιδήποτε στην αστυνομική έρευνα, αφού ήμουν απύσχα κατά το χρόνο του επίμαχου περιστατικού και το αγνοούσα.

Βεβαίως οι ως άνω καταθέσεις στερούνται αποδεικτικής αξίας όχι μόνο λόγω του έντονα υποκειμενικού τους χαρακτήρα, αφού οι απόψεις των

αστυνομικών για το πώς πρέπει να δέχεται κάποιος το θάνατο του συγγενούς του είναι παντελώς αδιάφορες, αλλά κυρίως λόγω του ότι οι ως άνω αστυνομικοί ουσιαστικώς παραδέχονται ότι άσκησαν προανακριτικά καθήκοντα, αφού συνεχώς αναφέρουν και αξιολογούν τι δήλωσαν ενώπιόν τους προφορικώς εξεταζόμενοι και οι πέντε κατηγορούμενοι αυτής της υπόθεσης, και μάλιστα τόσο στις μαρτυρικές καταθέσεις που έδωσαν πριν καταστούν κατηγορούμενοι και πλέον δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη με ποινή ακυρότητας (ά. 105 εδ. τελευταίο, 31 παρ.2 ΚΠΔ), όσο και στις προανακριτικές απολογίες τους, όταν κατέστησαν κατηγορούμενοι, και συνεπώς πρέπει οι καταθέσεις των αστυνομικών να ιδωθούν υπό το πρίσμα του άρθρου 211 περ.α ΚΠΔ που απαγορεύει με ποινή ακυρότητας την εξέταση στο ακροατήριο όσων άσκησαν προανακριτικά καθήκοντα.

Ούτε όμως οι προανακριτικές απολογίες των συγκατηγορουμένων μου για τη συναφή πράξη της υπόθαλψης εγκληματία Λάμπρου Μπάρλα και Ελένης Κοδέλλα έχουν οιαδήποτε αποδεικτική αξία αφενός μεν επειδή αναιρέθηκαν από τις ανακριτικές τους απολογίες, αφετέρου λόγω του άρθρου 211^A ΚΠΔ που ορίζει ότι: *«Μόνη η μαρτυρική κατάθεση ή η απολογία προσώπου συγκατηγορουμένου για την ίδια πράξη δεν είναι αρκετή για την καταδίκη του κατηγορουμένου»*, κυρίως όμως επειδή αυτές καθαυτές οι προανακριτικές απολογίες των συγκατηγορουμένων μου περιγράφουν μια συμπεριφορά μου που, έστω αληθής υποτιθέμενη, δεν συνάδει με τη συμπεριφορά ενός προσώπου που συνήνεσε σε μια ανθρωποκτονία και μάλιστα μιας μητέρας για το θάνατο του γιου της, αφού με περιγράφουν εντελώς χαμένη και ανήμπορη να πράξω οτιδήποτε και δεν αναφέρουν να έχω προβεί σε κάποια συγκεκριμένη συμπεριφορά, πέραν της παραλείψεως αναγγελίας του θανάτου στην αστυνομία, η οποία, ακόμη και αν γινόταν δεκτή, δεν θα συνιστούσε τίποτε περισσότερο από ατιμώρητη υπόθαλψη υπέρ οικείου (ά. 231 παρ.2 ΠΚ).

Εγώ όμως δηλώνω ότι δεν τέλεσα ούτε καν ατιμώρητη υπόθαλψη, διότι δεν ήμουν παρούσα στο περιστατικό ούτε το γνώριζα, αλλά πληροφορήθηκα το

θάνατο του γιού μου και την εμπλοκή του συζύγου μου το πρώτον από την αστυνομία. Ειδικότερα:

Με το σύζυγό μου αποκτήσαμε τέσσερα παιδιά. Τα τρία πρώτα είναι κορίτσια (Ζαχαρούλα, Παναγιώτα και Ελένη - Ιωάννα) και τα έφερα στον κόσμο σε ηλικία 20-23 ετών. Σήμερα είναι δασκάλες και έχουν τις δικές τους οικογένειες. Μετά τη γέννησή τους μετέβην με το σύζυγό μου στο Τορόντο Καναδά, για να εργαστούμε σε εργοστάσιο εριουργίας (επεξεργασίας μαλλιού) αμειβόμενοι κατ' αποκοπήν και έτσι να μεγαλώσουμε τα παιδιά μας. Ο σύζυγός μου όμως ήθελε διακαώς να αποκτήσει αγόρι, κάτι που το κατορθώσαμε τελικώς ενώ εγώ ήμουν πια σε ηλικία 28 ετών. Η γέννηση του Γιάννη ολοκλήρωσε την ευτυχία μας και ο σύζυγός μου για χάρη του, επειδή του είχε μεγάλη αδυναμία και ήθελε ο γιος μας να μεγαλώσει στην Ελλάδα ως Έλληνας, αποφάσισε να επιστρέψουμε στην πατρίδα μας. Μετά την εισαγωγή του στα ΤΕΦΑΑ, ο Γιάννης άλλαξε συμπεριφορά, δεν προχωρούσε στις σπουδές του, τις οποίες τελικώς εγκατέλειψε, και κατέληξε άνεργος και ανειδίκευτος, να απασχολείται περιστασιακά ως υπάλληλος διανομής φαγητού σε πιτσαρίες και ουσιαστικά συντηρείται από εμάς τους γονείς του, μολονότι είχε περάσει τα 35 και πλησίαζε τα 40, ενώ παράλληλα η συμπεριφορά του δεν ήταν φυσιολογική, αφού είχε κλειστεί στον εαυτό του, και όταν ερχόταν σε μας για να ζητήσει χρήματα και εμείς τον μαλώναμε και του λέγαμε ότι πρέπει να κάνει κάτι στη ζωή του, για να προκόψει, όπως έχουν κάνει οι αδελφές του, εκείνος αντιδρούσε βίαια, μας έβριζε και μας χτυπούσε και ταυτόχρονα εκτόξευε απειλές σε βάρος της ζωής των παιδιών των θυγατέρων μας, για τα οποία έλεγε ότι θα τα σφάζει ένα-ένα.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι θυγατέρες μας δεν διατηρούσαν επικοινωνία μαζί του και απέφευγαν ακόμη και να έρχονται στο σπίτι μας, φοβούμενες μήπως τύχει και τον συναντήσουν, όπως έχουν και οι ίδιες καταθέσει.

Ενώ ήταν προφανές ότι ο υιός μας ήταν ψυχικά άρρωστος και οι πράξεις του μας ήταν ιδιαίτερα επώδυνες και ντροπιαστικές, εμείς τον αγαπούσαμε και μάλιστα ήταν τέτοια η αδυναμία και η παθολογική αγάπη του συζύγου μου προς

αυτόν που όχι μόνο ανεχόταν τη συμπεριφορά του, αλλά διατηρούσε και κοινό λογαριασμό με το γιο μας προς εξασφάλισή του με ποσό της τάξεως των 50 χιλιάδων ευρώ, χωρίς να το γνωρίζει ο γιος μας.

Το πλέον σοβαρό γεγονός συνέβη το περασμένο Πάσχα, όταν ο γιος μας, εισελθών κρυφά στο σπίτι, μας αιφνιδίασε, μας έδεσε και μας κτυπούσε απάνθρωπα, ενώ συγχρόνως με μια βιντεοκάμερα βιντεοσκοπούσε το συμβάν. Προς επιβεβαίωση αυτού του ισχυρισμού **ΑΙΤΟΥΜΑΙ** τη διενέργεια έρευνας εις την οικία του γιου μας επί της οδού Ασκληπιού 27, Περιστερί, προς το σκοπό ανεύρεσης της σχετικής βιντεοκασέτας, στην οποία κατεγράφη η ως άνω αξιόποινη συμπεριφορά του σε βάρος μας.

Έχοντας υπόψη τα παραπάνω, πιστεύω ότι η πράξη του συζύγου μου, στην οποία επαναλαμβάνω ουδεμία ανάμειξη είχα και την οποία αποδοκιμάζω, ήταν αποτέλεσμα πανικού και απόγνωσης και το επακόλουθο μιας κατάστασης που ψυχολογικά του ήταν αδύνατο να διαχειριστεί και να υπομείνει περισσότερο.

Δια την ημέρα του συμβάντος εκθέτω ειδικότερον τα εξής:

Στις 7:15, πρωί, πήγα στο μοναστήρι της Παλαιοπαναγιάς, λόγω της εορτής Της Μεγαλόχαρης, μαζί με τον κουνιάδο μου Λάμπρο Μπάρλα, τη σύζυγό του Ελένη και μια εξαδέλφη της.

Περί ώρα 11.30 επέστρεψα στο σπίτι μου, όπου ο σύζυγος μου με ενημέρωσε ότι ο γιος μας θα ερχόταν από την Αθήνα και με προέτρεψε να φύγω από το σπίτι μας, ώστε να μπορέσει, όπως μου είπε, μόνος αυτός να συζητήσει μαζί του και να είναι μόνοι, ο σύζυγος μου και ο γιος μου και να μην ερεθισθεί ο γιος μου από την παρουσία μου, διότι, όποτε με συναντούσε, με κτυπούσε αλύπητα. Δυστυχώς βιώναμε εδώ και 15 χρόνια περίπου ένα πρωτοφανές δράμα, που παρά του ότι δεν το είχαμε δημοσιοποιήσει, ήτο γνωστό εις την κοινωνία του τόπου κατοικίας μας. Εγώ πεισθείσα από την παρότρυνση του συζύγου μου, υπήκουσα και μετέβην εις την οικία του αδελφού του συζύγου μου, Λάμπρου Μπάρλα, ομογενούς εξ Αυστραλίας, όπου είχαμε κανονίσει να φάμε μαζί το μεσημέρι. Παρέμεινα εκεί από τις 12 το μεσημέρι περίπου μέχρι τις 16.00. Μετά από αρκετή ώρα κι ενώ βρισκόμουν στο σπίτι της συννυφάδας μου μαζί με τον

κουνιάδο μου, κάλεσε ο σύζυγός μου στο σταθερό τηλέφωνο του σπιτιού και είπε στη συννυφάδα μου ότι μίλησε με το γιο μας το Γιάννη, ότι όλα είναι καλά και ότι στο σπίτι της συννυφάδας μου θα ερχόταν αργότερα και ο γιος μας, αφού πρώτα θα πήγαινε στην πλατεία, πλην όμως δεν ήρθε ούτε ο γιος μας ούτε ο σύζυγός μου.

Επειδή λοιπόν ο σύζυγός μου αργούσε, εγώ, μαζί με τον Λάμπρο, πήγαμε στις 16:00 στο σπίτι μου, όπου και βρήκα το σύζυγό μου να έχει κάνει μπάνιο και τότε τον πήρα και πήγαμε στο σπίτι του αδελφού του αδελφό του και φάγαμε.

Περί ώρα 17.30 εγώ και ο σύζυγός μου φύγαμε και πήγαμε στο σπίτι μας. Επειδή διαπίστωσα τότε ότι μια γλάστρα ήταν πεταμένη και σπασμένη στην αυλή και ορισμένα κάγκελα της μάντρας της αυλής λυγισμένα, ρώτησα σχετικά το σύζυγό μου και εκείνος μου απάντησε ότι ο γιος μας, επειδή ήταν νευριασμένος, πέταξε τη γλάστρα και χτύπησε με το αμάξι του τα κάγκελα, καθώς έκανε όπισθεν. Λόγω της γνωστής συμπεριφοράς του γιού μας η εξήγηση αυτή δεν με προβλημάτισε.

Δυστυχώς την αλήθεια την πληροφορήθηκα εμβρόντητη πολύ αργότερα και δη σε πρώτη φάση τις βραδινές ώρες που ήρθαν τα περιπολικά στο σπίτι μας και μάθαμε ότι βρέθηκε το αυτοκίνητο του Γιάννη καμένο με ένα πτώμα εντός αυτού και τον ίδιο να αγνοείται, οπότε άρχισα να φωνάζω υστερικά, αντιλαμβανόμενη ότι κάτι κακό του είχε συμβεί και ότι μπορεί το πτώμα να ήταν δικό του, και σε δεύτερη φάση την επόμενη ημέρα που ακόμη πιο εμβρόντητη έμαθα ότι κατηγορείται ως δράστης της ανθρωποκτονίας σε βάρος του γιού μας ο ίδιος ο σύζυγός μου.

Δεν είχα καμία γνώση, καμία πληροφόρηση, ούτε καν ένδειξη ή υποψία ότι θα γίνετο αυτό που έγινε και από κανένα στοιχείο της ήδη σχηματισθείσης δικογραφίας δεν προκύπτει ότι εγώ γνώριζα οτιδήποτε για τα όσα είχε σκεφθεί και πράξει ο σύζυγός μου.

Εάν εγνώριζα ότι επρόκειτο να συμβεί κάτι τέτοιο και πολύ περισσότερο αν ήμουν παρούσα κατά το χρόνο του περιστατικού, θα είχα καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια, ώστε να το αποτρέψω.

Κατά τη νομολογία και τη θεωρία: «απλός συνεργός είναι εκείνος που παρέχει από πρόθεση στον αυτουργό οποιαδήποτε συνδρομή, πριν από την τέλεση ή κατά την εκτέλεση της εκτελούμενης απ' αυτόν άδικης πράξης (Α.Π. 1433/84 Ποιν. Χρον. 35, 411).

Ο δόλος του απλού συνεργού περιλαμβάνει αφενός την γνώση τελέσεως ορισμένης αξιόποινης πράξεως και αφετέρου τη βούληση ή αποδοχή να συμβάλει με την συνδρομή του στην πραγμάτωση του εγκλήματος (Α.Π. 1017/92, Α.Π. 671/90 ΠΧρ. ΜΑ' 164, Α.Π. Συμβ. 382/87 Ποιν. Χρον. 37, 435, Α.Π. 160/87 Ποιν. Χρον. 37, 391, Α.Π. 216/87 Ποιν. Χρον. 37, 389, Α.Π. 890/87 Ποιν. Χρον. 37, 770).

Για την ύπαρξη απλής συνέργειας απαιτείται δόλος του συνεργού συνιστάμενος στη γνώση της τελέσεως από τον αυτουργό ορισμένης αξιόποινης πράξης και στη θέληση ή αποδοχή να συμβάλει με την συνδρομή του στην πραγμάτωση του εγκλήματος (Πλημ. Σπάρτης 44/83 Ποιν. Χρον. 34, 324, Α.Π. Συμβ. 73/84 Ποιν. Χρον. 34, 706, Α.Π. 77/84 Ποιν. Χρον. 34, 710).

Απλός συνεργός είναι εκείνος που χωρίς να είναι άμεσος συνεργός, παρέχει με πρόθεση σε άλλον οποιαδήποτε συνδρομή, πριν από την τέλεση ή κατά την τέλεση της άδικης πράξεως (Α.Π. 1223/85 Ποιν. Χρον. 36, 204, Α.Π. 758/86 Ποιν. Χρον. 36/ 739).

Η αντικειμενική υπόσταση στην περίπτωση της απλής συνέργειας πραγματώνεται με οποιαδήποτε βοηθητική ενέργεια ή παράλειψη, διαφορετική από αυτήν της άμεσης συνέργειας, και η κρίση αν η θετική ή αποθετική αυτή ενέργεια ή παράλειψη συνιστά απλή συνέργεια που είναι έννοια νομική, υπόκειται στον έλεγχο του Άρειου Πάγου (Α.Π. 350/85 Ποιν. Χρον. 35, 718).

Ψυχική συνδρομή είναι και η ενίσχυση του αυτουργού με την άρση των δισταγμών του, την ενθάρρυνση του με την απλή παρουσία του συνεργού στον τόπο εκτελέσεως του εγκλήματος, η ενθάρρυνση του με φωνές, η παροχή υποσχέσεως για συγκάλυψη του εγκλήματος (Α.Π. 688/75 Ποιν. Χρον. 26, 70).

Μάλιστα ο Άρειος Πάγος έχει δεχθεί δια της 1471/2010 αποφάσεως του ότι: «απλός συνεργός σε τετελεσμένη ανθρωποκτονία με πρόθεση ή σε απόπειρα

ανθρωποκτονίας, είναι όποιος με θετική ή αποθετική του ενέργεια με πρόθεση παρέχει στον αυτουργό, πριν από την τέλεση ή κατά την τέλεση της άδικης πράξης, την οποία ο τελευταίος τελεί, οποιαδήποτε υλική ή ψυχική συνδρομή, η οποία χωρίς να είναι άμεση συντελεί στην τέλεση της πράξης από τον αυτουργό. Ο δόλος του απλού συνεργού συνιστάται στην γνώση του για την τέλεση, από τον αυτουργό, ορισμένης άδικης πράξης που αντικειμενικά συνιστά έγκλημα [όπως ανθρωποκτονία με πρόθεση] και στη βούληση να συμβάλει στην τέλεση αυτής από τον αυτουργό. Η συνδρομή του απλού συνεργού δύναται να είναι είτε υλική είτε ψυχική. Η ψυχική συνδρομή δύναται να παρασχεθεί με την ενεργό παρουσία του απλού συνεργού στον τόπο της πράξης, με την ενίσχυση της απόφασης που ο αυτουργός είχε πάρει για την τέλεση της πράξης και με την ενθάρρυνση αυτού κατά οποιονδήποτε τρόπο, όπως με την ενθάρρυνση που γίνεται με φωνές, χειρονομίες, με παρότρυνση για την τέλεση της πράξης ή με την παροχή υπόσχεσης για συγκάλυψη του εγκλήματος με την εξάλειψη των ιχνών του [Α.Π. 807/2008 σε Συμβούλιο Ποινική Νομολογία Αρείου Πάγου 2008 σελ. 157, Ποιν. Λογ. 2008 σελ. 524, ΝΟΜΟΣ 459819].

Εγώ **ΟΥΔΕΝ** των ανωτέρω έπραξα και φυσικά ουδεμία συνδρομή είτε υλική ή ψυχική ή θετική ή αρνητική παρέσχον εις τον σύζυγο μου, είτε στην απόφαση ή εις την διάπραξιν του εγκλήματος από τον σύζυγο μου, που μάλιστα ουδέν γνώριζα γι' αυτήν μέχρι της συλλήψεώς του από την αστυνομία.

Επίσης, από την ανάγνωσιν κάθε εγγράφου της δικογραφίας αλλά και των απολογιών ενώπιον Σας κ. Ανακριτά, των λοιπών συγκατηγορουμένων μου, ουδαμώς αναφέρεται ή εξάγεται τι και ειδικότερα οιοδήποτε γεγονός από το οποίο να προκύπτει τόσον η γνώσις μου, ότι ο σύζυγος μου θα εφόνευε τον υιό μου, όσο και η βούλησις μου να συμβάλλω καθ' οιονδήποτε τρόπο να διαπράξει το έγκλημα που διέπραξε (Σχετικές οι αποφάσεις ΑΠ 917/2010 και Πλημ. Σερρών 58/2011, δημοσιευμένη στη ΝΟΜΟΣ).

Από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν προκύπτει ότι δήθεν εγώ είχα συμφωνήσει εκ των προτέρων με το σύζυγό μου ότι θα του παράσχω εκ των

υστέρων βοήθεια για τη συγκάλυψη της πράξης και ότι έτσι τον ενεθάρρυνα να τελέσει αυτήν.

Από κανένα αποδεικτικό στοιχείο, τέλος, δεν προέκυψε ότι ο σύζυγός μου είχε ανάγκη μια τέτοια ψυχική ενθάρρυνση εκ μέρους μου, αφού και ο ίδιος ως φυσικός αυτουργός σε όλες τις τοποθετήσεις του έχει καταστήσει σαφές ότι ενήργησε μόνος του, χωρίς εγώ να γνωρίζω τίποτε εκ των προτέρων, χωρίς να είμαι παρούσα και χωρίς να του προσφέρω οποιαδήποτε κάλυψη εκ των υστέρων.

Κατόπιν των ανωτέρω φρονώ ότι δεν στοιχειοθετείται το αδίκημα της απλής συνέργειας σε ανθρωποκτονία, δια το οποίο κατηγορούμαι.

Επειδή υπήρξα μέχρι τώρα απόλυτα νομοταγής πολίτης, με λευκό ποινικό μητρώο, σωστή οικογενειάρχης, που ανέθρεψα και παρέδωσα στην κοινωνία τέσσερα παιδιά, εκ των οποίων τρεις θυγατέρες δασκάλες, έχω μόνιμη και γνωστή κατοικία εις το Άστρος, ουδέποτε υπήρξα φυγόποινη ή φυγόδικη ή έχω κριθεί ένοχη για απόδραση κρατουμένου ή για παραβίαση περιορισμών διαμονής, ουδέ προκύπτει από πουθενά σκοπός φυγής μου, ούτε έχω κατηγορηθεί ποτέ για οιαδήποτε παράνομη πράξη, έστω και πταισματική, ούτε είναι πιθανό και μάλιστα πολύ να διαπράξω έγκλημα τι.

Επειδή διάγω το 67^ο έτος της ηλικίας μου και τυχόν προσωρινή μου κράτηση είναι δυνατό να με εκθέσει σε κίνδυνο υγείας λόγω του προχωρημένου της ηλικίας μου, δηλαδή να μου προκαλέσει βλάβη υπέρμετρη και δυσανάλογη σε σχέση με τις όλως ισχνές και αποδυναμωμένες ενδείξεις, δυνάμει των οποίων κατέστην κατηγορουμένη.

Επειδή έχω μάθει να εργάζομαι σκληρά και έντιμα για να εξασφαλίζω τα προς το ζην, καθώς επίσης να συμπεριφέρομαι έναντι των συνανθρώπων μου με ευγένεια και σεβασμό.

Επειδή πληρεξούσιο Δικηγόρο και Αντίκλητο διορίζω το Δικηγόρο Τριπόλεως, Αντώνιο Ι. Μίγα, κάτοικο Πλατ. Νέας Δημ. Αγοράς και Δεληγιάννη 16, και το Δικηγόρο Αθηνών Αλέξιο Κούγια του Χρήστου, κάτοικο Αθηνών, λεωφ. Βασιλίσσης Σοφίας, αρ. 55, προς τους οποίους δίδω την εντολή και την

εξουσιοδότηση να υποβάλλουν αντ' εμού και για λογαριασμό μου, αιτήσεις, προσφυγές και οποιοδήποτε ένδικο μέσο ή βοήθημα.

Επειδή μάρτυρες προτείνω τις θυγατέρες μου, 1) Ζαχαρούλα, σύζυγο Χρήστου Γκαύρου, το γένος Γεωργίου Μπάρλα, κάτοικο Τρίπολης (τηλ. 6976763524), 2) Ελένη-Ιωάννα, σύζυγο Γεωργίου Μεγκλή, το γένος Γεωργίου Μπάρλα κάτοικο Κάτω Δολιανών, (τηλ. 6972731735), 3) την Παναγιώτα Μπάρλα, κάτοικο Καστανιάς 25, Ιλίου – Αττικής (τηλ. 6977430959),

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ - ΑΙΤΟΥΜΑΙ

1. Να πραγματοποιηθεί άρση του απορρήτου των επικοινωνιών των τηλεφώνων που χρησιμοποιούν όλοι οι κατηγορούμενοι, συναινώντας στη σχετικώς διατυπωθείσα πρόταση του Τμήματος Ασφαλείας Τριπόλεως, διότι μέσω της ανακριτικής αυτής πράξης θα αποδειχθεί η έλλειψη οιασδήποτε ανάμειξής μου στα διερευνώμενα εγκλήματα.
2. Να γίνει εξέταση DNA επί των ενδυμάτων που φορούσα κατά το χρόνο της συλλήψεώς μου και οποιωνδήποτε άλλων ρούχων μου, προκειμένου να αποδειχθεί ότι ουδέποτε συμμετείχα εγώ σε καθαρισμό του χώρου τελέσεως των διερευνώμενων πράξεων.
3. Να αφεθώ ελεύθερη άνευ περιοριστικών όρων ή με τους περιοριστικούς όρους που Υμείς κρίνετε αναγκαίους.
4. Να απαλλαγώ δια βουλεύματος από κάθε κατηγορία.

Ναύπλιο 21.8.2014

Η ΑΠΟΛΟΓΟΥΜΕΝΗ